

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XVIII, бр. 113 (1712)

В. Търново, четвъртък, 20 септември 1962 г.

Цена 2 стотинки

ПРЕД ОСМИЯ КОНГРЕС НА БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ

ПРОЕКТОДИРЕКТИВИТЕ ВДЪХНОВЯВАТ ЗА НОВИ УСПЕХИ В ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА СТОПАНСКИТЕ ЗАДАЧИ

Сейтбата започна

В топлия септемврийски ден всички джулгончани са записани в прибирането на богатите плодове. Всеки бърза, нещо е неспокоен. Но най-непокойно бие сърцето на механизатора Енчо Михнев. Вчерашна слеза от комбайна, с който овърша слънчогледа, а днес е на трактора.

— Време е да почваме сейтбата на ръжта за зелено, Енчо! — му бе казал главният агроном. — Нали знаеш, раното пиле, рано пее.

Затова на 10 септември прикачиха новата редосейлка, поставиха това-онова и тръгнаха към блока в местността „Лъга“. Тук преди тях — трактористът Рашо Иванов бе изорал нивата на дребно и равно. Затова и сейтбата на Енча поспоря. За 4 дни 400 декара са готови. Димитър Гинов и Еню Игнатов хвърлят в сеялката по 2—3 чувала семе, а тя го пуца в нивата.

Стоян Киров

Нова трудова победа

Приятни мисли за бъдещето всяха Проектодирективите в умовете на работниците и инженерите по електрифицирането на линията Горна Оряховица — Русе. Те ги накараха да разговарят, да се възбудят, да работят с вдъхновение.

В първоначалния план бе проектирано първият пробен електрически влак да бъде пуснат в началото на следващата година. Но монтажниците на контактния проводник, бригадите от тяговите станции, магистралния кабел обещаха да завършат своите обекти до 5 ноември, денят, в който ще бъде открит Осмият конгрес на Партията.

Перспективите за развитието на железопътния транспорт, начертани в Проектодирективите, вдъхновиха бригадите на Владимир Йовев, на инж. Владислав Стаменов и инж. Късметев. С още по-голям ентузиазъм се съревновават групите от трите основни участъка,

бригадите и отделните работници.

Предсрочно, бързо и качествено е електрифициран участъкът Иваново — Бяла. Под ръководството на Ст. Джунов и инж. Стефан Савчев монтажниците решиха до края на септември да монтират магистралния кабел по цялата линия.

Само след няколко месеца електрифицирането на железопътната линия Горна Оряховица — Русе ще възвести спешването на нов рубевек, от величествената програма.

БОРБА ЗА ВИСОКО КАЧЕСТВО

Когато проверихме в лабораторията на Държавни захарни заводи — Г. Оряховица кои бригади имат най-добри успехи по почина на вестник „Народна младеж“, — „Българско — значи висококачествено!“ оказа се, че трудно може да се посочи. Защото качествено работят не само тези бригади, които имат собствен качествен щемпел, но и останалите.

— За пример можем да посочим обаче бригадата на Тодор Енчев от карамелажния отдел — казва с гордост заведващ лабораторията инженер Мичева.

И наистина бригадата работи много добре. Когато вестник „Народна младеж“ започна своя обществен преглед, бригадата заостри още повече вниманието си върху качеството. Всички процеси тук са важни. Ето защо еднакво старание влагат в работата си А. Солаков, Г. Вачкова, Д. Ковачева, Н. Маркилова, А. Христова.

Вдъхновени от Проектодирективите на Осмия конгрес на БКП, работниците от бригадата влагат още по-големи усилия за подобряване работата по качеството.

Ст. Градинарова

В БРИГАДАТА НА ОРДЕНОНОСИТЕ

Бригадата на орденоносец Илия Спирidonov се е присъединила между шумните редове на лозата. Мигновено се чува честото и рязко прощаване на ножниците. Цайците незабелязано се пълнят с хубаво едро грозде, взело цвѣта на пролетния изгрев, живителния сок на необятната дунавска земя. Незапомнено плодородие. И грозде — да ти продума. Сърцето е малко да побере огромната радост, създадена от немурните ръце на масларевските кооператори. На какво ли не са способни те!

Радостта още сгрява сърцата им. Та нали по-миналата година най-труднолюбивите кооператори и звеноводители получили девет златни и сребърни ордени за висококачествена и свръхпланова реколта от тия лозя, които самите те посадиха и отгледаха и сега берат техния обилен плод!

В бригадата е създадена такава организация, че берачите могат навреме да пълнят цайците и ги изнесат накрая. Дойдат ли возачите, без да чакат товарят и веднага откарват гроздето в пункта за почистване.

В източния край се е разположило звеното на Георги Сандев. В него са се събрали колкото и сръчни, толкова и възкателни кооператори. Невена Николаева е от най-добрите. Тя безпогрешно и внимателно реди грозде само специално качество, а Мария Господинова и Сийка Игнатова за

първо качество. С не по-малка упоритост и старание се трудят и звената на Николай Станчев и Петко Атанасов, които ежедневно си опсират първенството. Единствено звеното за комунистически труд на Кирил Н. Кочев си е направило маси и пейки за удобство. При единия край се стоварят докараните цайци набрано грозде. Кръстина Георгиева и Петрана Николаева ги поемат и заедно с още четири жени почистват чепките, предават ги на следващите за сортиране. А Милка Христова и Невена Георгиева нареждат почистваните гроздове в цайците със специална опаковка и звеноводител веднага ги подрежда тъй, че хем през целия ден да не ги пее слънце, хем като дойде камиона, бързо и удобно да ги товари. Зърната на сочния „Болгар“ така си стоят с непотъпнат златист пращек, както са били на лозата, неспивани сякаш от човешка ръка. Ето защо досега нито една цайка не е рекламирана или върната към по-ниско качество. Бригадата е предала за износ над 160 тона и над 25 тона за вътрешния пазар. И то само за 12 дни.

Не само планът за износ, който е 300 тона, ще бъде непременно изпълнен, но и годишният производствен план на стопанството. И тази година славата на масларевското грозде ще се разнесе в ГДР, Полша, СССР, ГФР и др.

Г. ЕВДОКИМОВ

Придобивка за кооператорите

Тези дни в с. Лесичери бе открита новопостроената търговска сграда, в която има магазин за промишлени стоки, магазин за хранителни стоки на самообслужване, сладкарница и ресторант,

Просторните магазини със своята грижливо и художествено оформена уредба възвитаха всички и пълнят с много радост сърцата на кооператорите.

Б. Киряков

Месец на Българо-съветската дружба

СЪВЕТСКАТА ДЕЛЕГАЦИЯ ВЪВ В. ТЪРНОВО

Площад „Велчова завера“

във В. Търново вчера следобяд бе оживен от хорска глъч от тържествените маршове, изпълнявани от пионерската музика при училище „Н. И. Вапцаров“. Най-после очаквания миг настъпва. Пристигна съветската делегация за чествуване на Месеца на българо-съветската дружба. Усмивнати от колите слизат: Василий Павлович Степанов — кандидат-член на ЦК на КПСС, гла-

вен редактор на списание „Коммунист“, ръководител на делегацията; Александър Иванович Макаров — първи секретар на Куйбишевския районен комитет на КПСС — град Москва, заместник-председател на Дружеството за съветско-българска дружба; Багатур Аскерович Ейвазов — доктор на медицинските науки, професор — ректор на Азербайджанския медицински институт, депутат във Върховния съвет на Азербайджанска ССР, председател на ръководството на азербайджанското отделение на Дружеството за съветско-българска дружба; Андриан Саркисевич Мартиросян — заместник-председател на Арменияското дружество за дружба и културни връзки с чуждите страни; Клавдия Давидова Емелиянова-Шуккина — съзидателка от левия цех на автозавода „Лихачов“, Герой на социалистическия труд, ръководителка на бригадата за комунистически труд, член на ръководството на Дружеството за съветско-българска дружба и Григорий Антонович Олейник — председател на колхоза „Андрей Жданов“ — Лубянский район, Полтавска област.

Делегацията се придружаваше от другаря Ангел Тодоров, писател, член на бюро на общонародния комитет за българо-съветска дружба, главен редактор на списание „Българо-съветска дружба“.

Секретарят на Окръжния комитет на БКП и председател на Окръжния комитет за българо-съветска дружба Цоню Цонев сърдечно приветства скъпите гости, от името на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и

движението за българо-съветска дружба. „Рядко има народи като нашите. — каза той. — с такава дружба, родена през вековете, скрепена с кръвта на нашите деди. Няма кѣтче от нашата родина, кѣдето да не личат плодовете на тая дружба“.

„Съветските хора, — каза ръководителят на делегацията В. П. Степанов, — чувствуват голямата любов на българския народ. Навсякъде, откъдето минахме, идяхме един народ с добра душа, топло сърце. България е хубава страна, а един от най-прекрасните ѝ градове е Търново. Пожелаваме на древния, а сега социалистически град, по-нататъшно процъфтяване, а на неговите жители всеоситни успехи в социалистическото изграждане на своята Родина, благополучие и участие в личния живот.“

Курсисти от Института за „ални учители, облечени в национални носии и пионери поднесоха на скъпите гости много цветя.

Скъпите гости посетиха историческия хълм „Царевец“, запознаха се с миналото и настоящето на града, любяха се на красивото му разположение. Те положили цветя на Братската могила и пред паметниците-бюстове на ген. Гурко и маршал Толбухин в парка „То“ хълм“.

Ръководителят на делегацията д-р. Степанов, който за втори път гостува в България и във В. Търново (първият път през 1958 г.), изрази голямото си възхищение от отгледаните промени в нашата стоа през последните четири години.

Привечер делегацията отпътува за Русе.

Дълбоко в сърцата

Дълбоко в сърцето на всеки българин е стаена дружба със Съветския съюз, с народите на великата и необятна съветска страна. Така я чувствуват и горнооряховчани. Затова, във вторник, те се стекоха масово на организираното събрание от градските комитети на Партията и за българо-съветска дружба по случай откриването на Месеца на българо-съветската дружба.

В доклада си другарят Ав-

рам Аврамов изясни огромното значение на българо-съветската дружба за настоящото и бъдещото развитие на родината ни. За вечни времена българо-съветската дружба ще бъде знаме на нашите братски народи.

Събранието единодушно одобри приветствена телеграма до ЦК на КПСС.

Проектиран бе филмът „Слънце и въздух“.

Н. Божков

Скъп гост на борците за мир

Скъп гост на борците за мир в окръга бе Александър Иванович Паладин, заведващ отдел „Печат“ при Съветския комитет за защита на мира. В беседа с членове на бюро на Окръжния комитет за защита на мира той се запозна с инициативите, които осъществяват комитетите за защита на мира в окръга и формите на ра-

ботата. Подробно отговори на многобройните въпроси, които му бяха зададени във връзка с дейността на Съветския комитет за защита на мира. Другарят Паладин разказа за многостранната печатна дейност, която сега развива и в бъдеще ще развива Съветският комитет за защита на мира.

НАВРЕМЕННА ПОМОЩ

Преди два-три дни дойдохте в Писарево — учениците от I б курс на Електротехникума в Г. Оряховица. Още не си знаят имената един на друг, даже курсовият ръководител Иван Драганов не е опознал всички, а вече с радост работят на 172 декаровия блок със за-

харно цвекло. Наистина Йордан Баланов е пуснал своя „Владимирец“ с пълен ход, но младежите и девойките вървят след цвеклоподемника, събират цвеклото и почистват листата.

„Хубаво работят децата, навреме ни помагат“ — казват кооператорите. — Вече най-първите изпъкват. Това са Тодор Кирилов, Наджик Ахмедов, Ваня Ангелова, Иван Трифонов, Иван Ангелов.

СВЕДЕНИЕ

за изпълнение на някои селскостопански работи към 18 септември т. г.

ТКЗС	набрани износи тон	в % от набран памук	в %
1. Алеково	32,2	—	25
2. Драгомирово	40	—	—
3. Овча могила	35,2	—	39
4. Козловец	55,9	—	—
5. Горна Студена	24,3	—	33,3
6. Ореш	—	—	—
7. Масларево	47,7	—	66,3
8. Моравя	41	—	18,8
9. Балван	54,5	—	—
10. Килифареве	17,2	—	—
11. Обединение	40,7	—	54,8
12. П. Тръмбеш	45,7	—	81,2
13. П. Сеновец	34,6	—	83
14. Ресен	78,9	—	21,7
15. Самоводене	—	—	51,1
16. Страхилово	43,8	—	68,8
17. Търново	68	—	—
18. Ц. кория	68	—	—
19. Беброво	43,7	—	—
20. Буйновци	67,3	—	—
21. Елена	61,1	—	—
22. Златарица	54,6	—	—
23. Констанция	62,5	—	—
24. Бяла черква	87,1	—	37,5
25. Върбовка	71,3	—	32,5
26. Павликини	79,6	—	48,7
27. Дъскот	35,8	—	48,9
28. Дол липница	65,6	—	91,7
29. Каварнен	51,7	—	51
30. Михалци	63,5	—	20,8
31. Сухиндол	—	—	—
32. Джулоница	—	—	—
33. Кесарево	—	—	—
34. Драганово	—	—	20,8
35. Сушица	31	—	—
36. Д. Оряховица	—	—	—
37. Кален	111,3	—	—
38. Лясковец	63,5	—	—
39. Поликраище	—	—	56
40. Стражица	—	—	—
41. Асеново	85,3	—	—
Всичко за окръга	56,6	—	83

Гроздоберачка от с. Нова Върбовка.

Снимка: Йор. Г. Йорданов

ПЕРСПЕКТИВИТЕ
ОМАЙВАТ

Учителският колектив при основното училище посреща с голяма радост и възторг Проектодирективите за развитието на страната ни до 1980 година. В тях отново ясно се проявява непрестанната грижа на Партията към българския народ. Нас, учителите, много ни радва фактът, че проблемите за образованието и културата на народа се третират като важна и първостепенна задача. Предвидя се през второто десетилетие въвеждане на задължително средно образование, увеличаване броя на учещите се във висшите заведения над 4 пъти спрямо 1960 година. Разширява се значително средното професионално образование. С изпълнение на тези мероприятия България ще стане страна с мощен разцвет на просвещаване и културата. Всеки български гражданин най-малко със средно образование — това е прекрасна! Образованите и възпитани граждани ще тласкат страната ни още по-напред в нейното развитие. Не въоръжаване и военни заплахи, а просвета и културен възход на народа — това е главната цел, която нашата Партия непрекъснато осъществява.

Вдъхновен, очарован от прекрасните перспективи на развитието на страната ни, нашият колектив през новата учебна година ще работи по-упорито и всеотдайно за още по-хубави резултати в учебно-възпитателната работа.

М. ТУШЕВ

директор на Основното училище в с. Каранеи

ЗА БОГАТА ТРАПЕЗА,
ЗА ЩАСТЛИВ ЖИВОТ

С вълнение поех вестника от ръцете на раздавача, да видя със собствените си очи това, което чух по радиото сутринта. Всичко написано в Проектодирективите пленява със своята грандиозност и величина. Бъдещето, което се разкрива пред нас, отговаря напълно на желанието на народа да живее по-добре и по-щастливо.

За да има богат живот и обилна трапеза, трябва да има високоразвито и модерно селско стопанство. Проектодирективите ни показват какво ще бъде то през 1980 година. Достатъчно машини и торове — ето основата на добивите. И затова всички сме убедени в реалността на планираните средни добиви. Ние ще ги получим. В това сме напълно сигурни, защото знаем силата на нас, силата на нашите сръци.

Нашата бригада се бори за званieto „Бригада за комунистически труд“. Задълженията са ни големи, но ние се гордеем. Не сме ли ние частичка от това общество, за което говорят Проектодирективите?

Тази година бе трудна както никога, но сушата не ни уплаши. От 2055 декара прибрахме по 260 кг пшеница, а от отделни площи и по 350 килограма. Царевичката ни ще пусне не по-малко от 500 килограма. Хубави добиви, но много по-големи трябва да бъдат те за нас, за нашето стопанство през идните години. Да надхвърлим проектантното, да дадем повече на нашата Родина — това е и нашето най-голямо желание днес.

К. МЪСТЕВ

бригадир на трета полевдла бригада в ТКЗС в с. Каранеи

КРИЛА
ЗА РАБОТА

Особено чувство на възторг и радост ни обхваща, когато след обед на 15 т.м. радио София пренася из страната най-важното съобщение през тези дни — Проектодирективите на Осмия конгрес на БКП.

Ние, трудослужащите, сержантите и офицерите от нашето поделение — строители на големия водопровод, по който ще върви хубавата балканска вода за градовете Севлиево, В. Търново, Г. Оряховица и Илскавец, сме особено ентузиастични от това, което Партията предвижда да бъде осъществено през 20-годишния период. Това е време, през което неимоверно ще нарастат творческите сили на народа ни, през което ще се премине към разгърнато строителство на комунизма. В задачи, поставени от Проектодирективите в областта на строителството, ние виждаме наши задачи.

Ние се отзоваваме на гласа на Партията с двоен трудов ентузиазъм и едновременно сме готови да браним мирния труд на нашия народ.

майор Тодоров
поделение 2000 — Г. Оряховица

Вдъхновение за труд

Кооператорите, специалистите и ръководителите от Павликенския кооператив посрещнахме с небивал интерес и въодушевление историческите Проектодирективи на Осмия конгрес на БКП. В тях са дадени основните показатели и задачи за завършване изграждането на материално-техническата база на социализма и постепенното преминаване към комунизма.

Основните задачи, дадени в

Проектодирективите са напълно реали и осъществими за нашето стопанство. Докато през 1958 г. общата продукция беше 3 824 000 лева, през миналата година достигна 4 663 000 лева. През следващите години очакваме още по-голямо увеличение на общата продукция. Затова красноречиви са следните показатели: по перспективния план за 1965 г. предвидихме общата продукция само от растениевъдството и животновъдството да нарастне на 5 390 000 лева. Значителен ще бъде ръстът на животновъдството. Кравето мляко от 800 000 литра през 1958 г. предвиждаме да увеличим на 2 200 000 литра през 1965 година; яйцата от 365 000 броя през 1958 г. на 2 000 000 броя през 1965 г.; месото от 330 тона на 800 тона през 1965 г.

В резултат на уедраването на културите ще получим 4 пъти повече продукция от основните култури — царевича и захарно цвекло. Само от захарното цвекло ще достигнем 20 милиона килограма. Небивал ще бъде подемът сред кооператорите за увеличаване продукцията от растениевъдството и животновъдството през следващите години, ръководени от историческите директиви на Осмия конгрес на БКП. За това особено ще ни помогне увеличаването на поливните площи, които ще нарастат 100 на сто от обработваемата площ още през 1965 година.

Проектодирективите мобилизират целия наш колектив за още по-неуморна работа, за рязко увеличаване на продукцията от растениевъдството и животновъдството, за най-ефективно използване на земята. В чест на VIII конгрес кооператорите от всички бригади и звена са в благодарно сътрудничество за бързо и качествено прибиране на реколтата, за изпълнение на дадените обещания.

П. ВЕЛЧЕВ

старши преподавател във ВФСИ кандидат на философските науки — Свищов

новдството да нарастне на 5 390 000 лева. Значителен ще бъде ръстът на животновъдството. Кравето мляко от 800 000 литра през 1958 г. предвиждаме да увеличим на 2 200 000 литра през 1965 година; яйцата от 365 000 броя през 1958 г. на 2 000 000 броя през 1965 г.; месото от 330 тона на 800 тона през 1965 г.

В резултат на уедраването на културите ще получим 4 пъти повече продукция от основните култури — царевича и захарно цвекло. Само от захарното цвекло ще достигнем 20 милиона килограма. Небивал ще бъде подемът сред кооператорите за увеличаване продукцията от растениевъдството и животновъдството през следващите години, ръководени от историческите директиви на Осмия конгрес на БКП. За това особено ще ни помогне увеличаването на поливните площи, които ще нарастат 100 на сто от обработваемата площ още през 1965 година.

Проектодирективите мобилизират целия наш колектив за още по-неуморна работа, за рязко увеличаване на продукцията от растениевъдството и животновъдството, за най-ефективно използване на земята. В чест на VIII конгрес кооператорите от всички бригади и звена са в благодарно сътрудничество за бързо и качествено прибиране на реколтата, за изпълнение на дадените обещания.

Тодор ПОПОВ

председател на ТКЗС град Павликени

НОВО КИНО

Миналата вечер във В. Търново се откри професионално кино. Пред първите посетители, дошли на тържеството, беше проектиран филмът „Пламтящият остров“.

В киното ще се проектират научно-популярни филми всеки ден, с изключение на понеделник. Всяка неделя от 10 ч. тук ще се проектират и детски филми.

На 3 ноември 1919 г. започва редовната работа на фабриката. Работи се денонощно на три сменни. Синдикалната организация зорко бди за прилагане на извозваните от юлската стачка придобивки. Наплашената управа на фабриката не смее да ги отмени.

През октомври и ноември с. г. избухват стачки в захарните фабрики в Русе, Пловдив и Кавали (сега Каменово), които завършват с успех като налагат на господарите условията, извоювани от техните горнооряховски другари през юли. В подкрепа на борбата на русенските работници, които стачкуват за втори път през 1919 г., другарите им от Горна Оряховица пуцат подписка и събират 600 лева, които им изпращат.

Периодът юли-декември 1919 г. е характерен за трудещите се от цялата страна, както и за тия от Горнооряховския район, с борбите, които водят

в Унгария. На работа в захарната фабрика постъпват и редица млади комунисти, завършили гимназия, които не намираха другаде работа. Между тях са: Димитър Найденов, по-късно виден пролетарски журналист, Димитър Кочевидов, Васил Шопов, Георги Михайлов, Петко Мирянов и др.

На 3 ноември 1919 г. започва редовната работа на фабриката. Работи се денонощно на три сменни. Синдикалната организация зорко бди за прилагане на извозваните от юлската стачка придобивки. Наплашената управа на фабриката не смее да ги отмени.

Мечтата води

ЧОВЕК крачи по улицата. Вали дъжд. Мътни потоци заливат тротоарите. В стрелниотодвижение на водата светлините на фенерите скачат в изключителен танц. Всичко живо се е скрило под покривите на къщите. А човекът крачи. Назад остана селището и около шест километра път. Още една улица и парадната врата на големия краев дом приети човека. Три пъти седмично шифровикът от Полтавското отделение на „Селскостопанска техника“ Алексей Дзюба преминава големия път от селището до Двореца на културата на турбомеханичния завод. Три пъти по 12 километра! Какво го гони толкова далече? Мечтата! Да, прекрасната мечта. Алексей има алегиче към живо.

писта. Той страшно обича да рисува. И рисува, по-точно правеше копия от картини на Репин, Левитан, Перов. Правеше това за свое удоволствие. Алексей прече Програмата на Партията. Прече внимателно. Много добре там е казано за човека на бъдещето. Той трябва да бъде все, странно развит. И задачи Партията поставя в развитието на литературата, музиката, изобразителното изкуство. Много мисли над това млади шифровик. Така значи, за Алексей да рисува или да не рисува — това не е само негова работа. Може би той не ще създаде гениално платно. Но ако макар и една негова картина накара хората да се възбудят, ако тя макар и малко послужи за възпитаване на почитателите.

прекрасно и възвишено — тогава струва си да се учи и да твори. Алексей Дзюба започна да посещава студенто за изобразително изкуство, открито при Двореца на културата при турбомеханичния завод.

Вече четвърта година Яков Яковлев Никоненко ръководи студенто, Бързо растат, мъжеят учениците му. Главно това са работници, младежи и девойки: шпосери, стругари, ливачи, предавки. Доведо ги в студенто, както и Алексей Дзюба, прекрасната мечта.

Шосерът-монитор Александър Вишневски дойде в студенто преди три години. Ръководителят веднага забеляза че момъкът е талантлив. Но не му стигна от художника и безпомощността на Александър в предаването на форми от натура върху платното. Наложи се да се занимава много. И ето три години учение са вече назад, студенто е завършено. Яков Яковлевич постави портрет на ученик от изобразително изкуство.

— Работа на Александър Вишневски — каза той с любов. От платното гледа волево юношеско лице на млад човек, горд за своята бъдеща работническа професия. Чувството на светлината и сина, прайлното тонално разрезане и живописният маниер на изпълнение помагана на младия художник да създаде запомнящ се образ.

Първите навици да рисува Николай Божко, работник в кинотеатна „Комсомолец“, получи в градекия Йосиф на пионерите. Занятията в студенто развива по-нататъшното му майсторство. Най-вече привличат Николай портретите. Има смел подход, портретни етюди рисува със сочни бои, наситени по цвят.

— Труд, труд и труд. Ако искате да станете истински хора — винаги гледайте Яков Яковлевич на своите платноци.

Да, само трудът, усърдието, учението правят тези обикновени хора обаятелни. Широко е техният кръгзор. Многогранна дейността. Всички те, като един, посещава лекциите на вечери на художествен и университет, където изучават теория на изобразителното изкуство. Освен рисуването всеки студент има и друго любимо занятие. Николай Божко се увлича от коледеното, Александър Вишневски обича ските, Владимир Бернадски — музиката.

Разговарящи с тези хора и те ти се струват никак особени. Елена Шамарева, работничка в шивашката фабрика, завършила музикална школа, Тя мечтае за свирене, което би се възприемало като жива картина, а да рисуваш така, че картината да стига до сърцето, като прекрасна мелодия.

— А аз обичам Левитан — каза Николай Оуд — Искам така то, но и така тънко да предавам епохата и настроението чрез изкуството. Какво умееше това неопотомият Левитан.

Мечта. Тя даде крила на всички тия чудесни хора.

Сергей НАЗАРОВ

нещатен кореспондент на „Зоря Полтавщини“

НА ГОДИШНИТЕ ОТЧЕТНИ СЪБРАНИЯ В ПАРТИЯТА

УСПЕХИТЕ ОЧЕВИДНИ, НО И СЛАБОСТИТЕ НЕ СА МАЛКО

Всички комунисти от партийната организация към полевдланите бригади в ТКЗС „Път към комунизма“ — Павликени изслушаха с голямо внимание отчетния доклад на годишното отчетно събрание, изнесен от партийния секретар Михаил Стоянов. Със загриженост и велика горихора за изпълнението на задачите през годината.

Под ръководството на партийната организация и с помощта на Градския комитет на БКП кооператорите получиха през отчетната година далеч по-голяма продукция в сравнение с миналогодишната. Произведено е в повече: царевича 1192 тона, захарно цвекло 400 тона, домати 210 тона, мляко 400 000 литра, яйца 1 680 000 броя и месо 200 000 кг. Комунистите се вдигнаха на крак за изпълнение решениата на Юнското съвещание, за разкриване нови резерви в селското стопанство. Те успешно се пребориха с трудностите, създадени от необичайното засушаване през това лято. Организирана беше денонощна поливка на културите за спасяването им от сушата. Само в гр. Павликени бяха навреме полети 23 467 декара, с което планът бе изпълнен 112 на сто. Навреме и качествено бе извършена сеитбата на есенните и пролетните култури, окопаването, торенето и поливането. Бригадата на Иван Атанасов получи от тази годишната реколта по 252 кг пшеница средно от декара, а бригадата на Петър Баренски по 297 кг ечемик от декара. Много добри резултати се очакват и от новата реколта царевича и захарно цвекло. На освободените от есенниците площи бяха засети допълнително тютюн, царевича втора култура, картофи и други. По-качествена работа даваха в сравнение с миналата година и механизаторите.

На събранието се говори за допуснатите слабости в партийната работа. Честно по комунистически се направи разбор на всяка грешка. Не беше осигурено навреме попълване на всички есенници, което е причина за по-ниските добиви от някои култури в отделните бригади. Захсяна се с грижите за вторите култури, особено за картофите втора култура. И трите бригади не изпълниха партийното решение за получаване на 133 тона допълнителен тревен фураж. Недостатъчно е направено за уедраване на културите и повишаване производителността на труда. В зеленчукопроизводството не се приложили почти никаква механизация. Недостатъчно е било през годината и натоварването на ма-

панство. Те успешно се пребориха с трудностите, създадени от необичайното засушаване през това лято. Организирана беше денонощна поливка на културите за спасяването им от сушата. Само в гр. Павликени бяха навреме полети 23 467 декара, с което планът бе изпълнен 112 на сто. Навреме и качествено бе извършена сеитбата на есенните и пролетните култури, окопаването, торенето и поливането. Бригадата на Иван Атанасов получи от тази годишната реколта по 252 кг пшеница средно от декара, а бригадата на Петър Баренски по 297 кг ечемик от декара. Много добри резултати се очакват и от новата реколта царевича и захарно цвекло. На освободените от есенниците площи бяха засети допълнително тютюн, царевича втора култура, картофи и други. По-качествена работа даваха в сравнение с миналата година и механизаторите.

Не е задоволителна партийно-политическата работа сред комунистите. В просветните форми са били включени едва 82 на сто от членовете. Не е била на необходимата висота дисциплинатата. Партийните събрания са посещавани от 50-60 на сто от членовете. Общо в ТКЗС има 45 механизатори, но с тях почти не е работено.

През отчетната година под ръководството на партийната организация се разрабта движението за комунистически труд. От 5 звена, бореци се за това високо звание, нарастнаха на 21. Не са достатъчни обаче грижите на партийната организация за тях. Анемична е още дейността на приятелите на тези звена.

По тези недостатъци в работата взеха отношение и много от изказаните се на събранието комунисти.

Говорейки за тях, за своята работа те особено много наблягаха на необходимостта срочно и пълно да изпълнят дадените обещания в чест на Осмия конгрес на Българската комунистическа партия.

Д. МИНКОВА

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Павликени

Една полезна инициатива

На 12 септември по решение на бюрото на Окръжния комитет на БКП в салона на кино „Искра“ се състоя голяма среща с библиотечните работници от окръга.

Директорът на Окръжната библиотека Вълчо Сариев прочете доклад за състоянието и задачите на библиотечната работа в окръга в светлината на решенията на Пленума на Централния комитет на БКП по идеологическите въпроси.

Станаха оживени разсъждения. Библиотечните работници се отнесоха критично към слабостите в своята работа, споделиха опит и обещаха да работят още по-енергично, за да претворят в дела решенията на Партията и Правителството.

Тази първа по рода си среща показа, че Партията и народната власт високо ценят скромната, но благородна работа на библиотекари и полагат всеотдайни грижи за издигане нейното равнище на висотата на задачите, решавани в нашето социалистическо общество.

Здравко ПОПОВ

методист в Окръжната библиотечка — В. Търново

ИСТОРИЧЕСКИ ДОКУМЕНТ

Когато се запознах с Проектодирективите, неволно си спомних умишето на един буржоазен идеолог: „Аз вече не стоя, изпълнен с доверие и възторг към света, както във времето на Ренесанса, както Гюте...“

Ние, комунистите, се отличаваме с това, че стоим с доверие и възторг към света, и то непознати нито на Ренесанса, нито на Гюте. Затова ние имаме по-голямото основание от Фауст, за да възкликнем: „О, миг, посри! Ти тъй си хубав!“

Новият изключително важен партийен документ буди в еднаква степен и ума, и разума. Проектодирективите провъгласяват, че за двайсетгоди-

шен период у нас ще се доизгради социализма и ще започне изграждането на комунизма. Партията изхожда от основните принципи на комунистическото строителство, формулирани от класиците на марксизма-ленинизма и творчески развити в решенията на XXII конгрес на КПСС, но тя показва образец на творческото им приложение към конкретните условия на нашата страна.

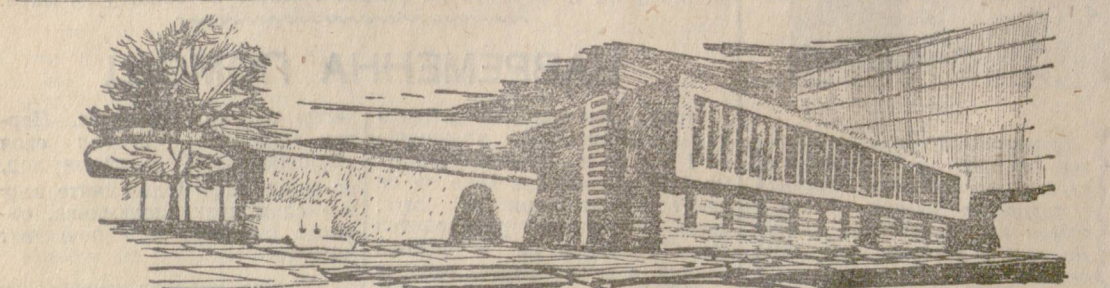
Очертаната генерална перспектива възбужда с величествеността на задачите, които засягат всички страни на обществен живот. Наистина за първи път в българската история се дава такава ясна картина на един продължителен период.

од. Затова ние се радваме на мъдростта на родната Комунистическа партия, опиваме се от светлото бъдеще и чувстваваме прилив на нова енергия за активно участие в осъществяване на всички предвиждания.

Няма съмнения, че комунизмът е нашето собствено бъдеще. Ние ще живеем при комунизма. Всички ще участваме в неговото изграждане според своите възможности, но всички трябва да се учим да работим и да живеем по комунистически.

П. ВЕЛЧЕВ

старши преподавател във ВФСИ кандидат на философските науки — Свищов

Красива и една от най-големите в страната ще бъде новата автостанция, която трудещите се от гр. Г. Оряховица ще имат през 1963 год. Тя ще се извиси на площада срещу „Халите“ и ще има просторна и удобна чакална за пътниците, кафе-сладкарница и необходимите производствени помещения.

Проект: арх. Ж. Драгомиров

Стачните борби на работниците от Захарната фабрика в Г. Оряховица през 1919 г.

Градският комитет на Партията полагаше големи грижи за укрепване на синдикалната организация в захарната фабрика. Наблюдаваха законодателни избори и не беше без значение за кого ще гласуват работниците. Увеличиха се абонатите на партийните и синдикалния орган „Работнически вестник“, а редица функционери и по-активни членове се абонараха и за списание „Ново време“. Устройваха се публични събрания, на които се разясняваше вътрешното и международното положение на страната, както и борбата на руските работници и селяни против интервенцията. Все повече работници от захарната фабрика участваха в партийните акции като тази на 27 юли, прирен насилствения Ньойски мирен договор и др.

Ремонтът на фабриката е към своя край. Наблюдаваха „компанията“ — така наричат периода, през който се преработва цвеклото и се добива захар. Предстоеше да се приемат на работа около 1000 души работници, които работят само по време на компанията. Градският комитет на Партията се за-

нима с въпроса за приемането на новите работници и реши да предложи, чрез ръководството на фабричната профорганизация, на управлението на фабриката да се приемат само работници, които профорганизацията одобри. Това беше тежко условие за капиталистите. Те трябваше да предоставят своите господарски права на работническата организация. Съотношението на силите обаче в този период беше такова, че те приеха това предложение. Интересна са тъжните изказвания на някои от чешките инженери и особено на главния техник инженер Кодеж. Когато отиват при него работници и иснат да ги приеме на работа, той вдига ръце и на повален български език заявява: „Ние нямаме фабрика, идете при ръководството на профорганизацията“. Тази нова победа на организацията позволи да не се приемат на работа декласирани и вражески настроени работници.

На съвещание със секретарите на партийните групи в селата Панайот Цивкев, секретар на Градския комитет на Партията, постави задачата как да се подбират кандидатите за работници във фабриката — да бъдат комунисти и безпартийни, но честни и дисциплинирани. На кандидатите партийните групи ще дават бележки, с кои-

от Борис БОГДАНОВ 6)

то ще ги приема синдикалното ръководство.

През октомври 1919 г. започна приемането на работниците. Клубът на Партията в града от ранна сутрин до късна вечер гъмжи от народ. Секретарят на профорганизацията А. Нешев попълва на всеки приет работник чужден картон, подписан от него и подписан с печата на организацията. На входната фабрична врата е пазач членът на ръководството на секцията Иван Секулов — на биг червендалест мъж с голям калпак купен от Румъния, който до войната той е бил градинар. След шателна проверка на картата приетият работник се праща на фабричните органи, които определят работното място. Наред с работниците от околната са приети на работа и около 150—200 души руски пенсии, които членуваха в своята организация „За завършване в Родина“. За тия работници директорът на фабриката в едно свое изложение до горнооряховския околийски началник пише, че са фанатизирани бивши руски пленници, в средата на които имало и личности, „вземали активно участие в болшевишкото движение

За сеитбата само висококачествени семена!

В борбата за получаване на по-високи добиви от селскостопанските култури много значение имат сортовете, качествата на посевния материал и здравотното състояние на семената. Това се доказва през последните години от широката практика на нашите ТКЗС и ДЗС. Въпреки голямата сериозност на този въпрос, не всички стопанства осигуряват за сеитба най-подходящи сортове и семена с високо качество. Някои кооперативи, като Обединение, Ресен, Самоводене, Страхилово, Козловец, Драгомирово, Лясковец, Кален и Долна Оряховица през есента на 1961 година асяха с недобре почиствени семена, за което най-голяма вина имат управителите съвети и агрономите на ТКЗС.

Малко време остава до започване на сеитбата на есенните култури, а в редица стопанства все още не е подготвен посевният материал. Сериозно изостават с почистване на семената в Страхилово, Лясковец, Драгоново, Д. Оряховица и Беброво. Има кооперативи, които отчитат, че са почиствали семената, а фактически имат още непочиствени. ТКЗС в с. Драгомирово е отчело почистване на цялото количество пшеница и е изпратило съответни проби. Но проверката на място установи, че от 195 тона са почиствени само 60 тона. Съставен е акт, но работата не е до глобата и наказанието. Питат се къде е съвестта на специалистите?

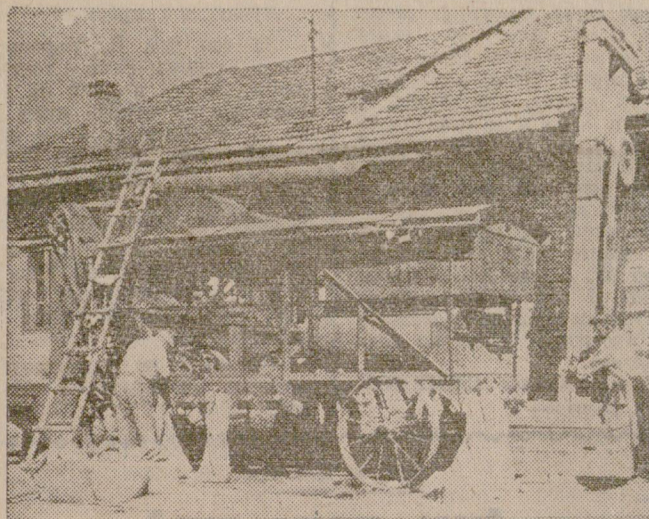
Анализите на семената в семеноконтролните инспекции показват, че през настоящата година имаме подобрение на качествата на семената. Добре са подготвени семената на ТКЗС в Б. черква, Павликени, Сухиндол, Морава, Поликарпиев и др. В отделни стопанства обаче, като Ресен, Килфарево и други, се установи, че семената отговарят на трета класа от БДС, а на всички е известно, че в нашето социалистическо земеделие не бива в никакъв случай да се използват семена под първа и втора класа.

Наред с почистването и оканчестването на семената предстои и обеззаразяването им. Известно е, че и добре почиствените семена могат да носят незабележими с просто око зарадиши на опасни болести, които при благоприятни условия са в състояние да намалят чувствително реколтата. Житните култури страдат ежегодно от различни болести — пшеницата от твърдата (мазната) главня, а ечемикът от мазната главня и ленточната болест. Заразата от главните се намира върху повърхността на зърната и борбата срещу тях може да се води успешно чрез обеззаразяване на семената. За борбата с твърдата главня по пшеницата обеззаразяването трябва да се извършва по полумоляр начин. За целта се приготвя 2 на сто синкампен разтвор и от него се взема по 4 литра за 100 кг семе. Обеззаразяването на ечемика да се извърши по сух начин с гермизан или цезарин трокенбайне в доза по 200 грама за 100 кг семе, или в препарата разтвор в доза 300 грама за 100 кг семе. При полумолярния начин за обеззаразяване на семената трябва да се употребяват байц-апарати, или приспособления за механизано обеззаразяване.

При работа с живачните и други препарати трябва да се спазват всички правила по охраната на труда, поради отровното им действие.

Необходимо е управителните съвети на ТКЗС и агрономите да вземат всички мерки и до есенната сеитба да осигурят висококачествени и здрави посевни материали.

Ил. РУСЕВ
Г. ГЕОРГИЕВ

Кооператорите от с. Дичин почистват и последните семена за предстоящата сеитба.

Снимки: Ив. Воденичаров

За да дойдат по-скоро тези дни

Георги Кабанован е много доволен. Без съмнение ще ви разведе навсякъде из оборите, ще ви покаже всичко. Не ще говори. Само с поглед пита: „Е как е?“ Какво можеш да кажеш за хубавото! В свинеферма си, а никъде няма мръсотия. Стени те се белят, подът е чист. А станите, където живеят животновъдките така са подредени, подът е застлан с черги, та ти е неудобно да влезеш, без да се събуеш. Личи си, където пиша трилива женска ръка.

— Скоро идваха кооператори от с. Гита, Старозагорско. С тях сме в съревнование. И те така — ходиха, гледаха. Председателят им, чувам го, вика: „Сега гледате, а после ще говорите“. И когато им разказахме, че почти всяка заран мием и чистим пода, на две седмици дезинфекцираме, станаха им ясни много неща. Останаха много довольни.

Както всички хора в Самоводене, и бай Георги само бе слушал по радиото за Проектодирективите на Осмия конгрес на Българската комунистическа партия. Неделилите вестници в Самоводене идват късно на другия ден. Но ето, попада в ръката на бригадир вестник от 16 септември. Любопителният му поглед погледна всичко. Упаса се в бъдещето човекът. И аска час по-скоро да сподели прочетеното със своите другари.

Житновъдките присигат една след друга. Сбират се. — Другари, — започва бай Георги, — слушали сте вече за Проектодирективите. За тяхното значение няма да ви гово-

ря. Вий сами го чувствувате. Искам да ви прочета извадки от тях.

Шумът в стаята утихна. Но бригадирът още не започва. — Трябва само да ви предупредя в едно. Много от цифрите може би ще ви се видят невероятни. Големите са. Но знайте, цом Партията го казва — ще го постигнем. Вземете примера с нашето кооперативно стопанство. Какво беше тук в началото, какво е сега.

Цифрите, които посочва бригадирът, могат да убедят и най-неверните. Така, например, през 1956 година в стопанството е произведено 7000 кг свинско месо, 1958 г. — 36 тона; 1959 г. — 76 тона. А тази година обещанието на колектива е 130 тона!

Но все пак цифрите са толкова големи, че смаяват. Умът трудно ги побира още.

През 1980 година населението на кокошката да бъде 180—190 яйца — казва бай Георги.

Седящият до мене бай Георги тихо подсвирва с уста.

— Какво, другари, много ли ви се вижда? Та вече няколко години наред, една кооператорка от Бяла черква получава по 175 яйца. А това са перспективи за 20 години!

Отново малката стая забръмча като кошер. Свинеферма разбира мястото си в огромния скок, който ще направи нашата Родина, чувствуват се частичка от колектива. И всички загворват пак за работата.

А тук с много неща могат да

се похвалят. Ето кана Стефана Минева ще изпълни годишния си план до края на октомври. Не ще се посрамат и останалите. Цялата ферма достойно ще посрещне Осмия конгрес на Партията.

— Ти пиши, другарю, че самоводските гледачки не ще се посрамат, — казва Роза Кирова.

— И не забравяй да споменеш, че се борим за звание „Ферма за комунистически труд“! — допълва Ценка Димитрова.

Какво може да се каже повече! Тези жени, почувствували мъдрото слово на Партията, видяли бъдещето на децата си, дават своя самоотвержен труд то да настъпи по-скоро.

П. КАИШАНОВ

Съревнованието със старозагорци

НАДПРЕВАРВАНЕ ПО ДРУГАРСКИ

В породения всеобщ политически и трудов подем от историческите решения на XXII конгрес на КПСС, Мартенското и Юнското съвещания на ЦК на БКП и предстоящия VIII конгрес на Българската комунистическа партия, разгръщането на социалистическото съревнование и движението за комунистически труд получиха по-голяма сила и размах сред трудовите колективи от строителните райони и помощните пред-

приятия на Окръжната строителна организация.

Още в началото на годината ръководството на управлението, партийните, стопанските и профсъюзните ръководства на всички подразделения извършиха широка организаторска и политическа работа сред работниците за активно включване на трудовите колективи в социалистическото съревнование.

Наред със сключените договори за съревнование между бригадите в строителните и помощните предприятия и подразделения, Окръжната строителна организация сключи договор за съревнование и с Окръжната строително-монтажна организация — Стара Загора. Подписана договор за съревнование и Стройрайон — В. Търново със Стройрайон — Казанлък, Стройкомбинат със Стройкомбинат при ОСМО — Ст. Загора.

При започване на съревнованието със старозагорци нашият колектив си даде ясна сметка, че му предстои трудната задача — да се пребори с един сравнително силен партньор.

Това ни застави да положим максимални усилия за приравняване на плановите по всички показатели и спечелване на съревнованието.

За изучаване и ползване на ползотелния опит в работата група наши специалисти посетиха Окръжната строително-монтажна организация — Ст. Загора. Изучиха биха положителните страни в работата на старозагорци и някои нововъведения в строителството. В подготовката за внедряване в нашите строителни работнически колективи дозираме на изертния материал в бетоновия център и ползуването на малките хаспели при мазаческите бригади.

Последните заместителни напълно големите хаспели, обслужват се от самите работници в бригадите и могат да се преместят на което и да е място на строежа, без да се изразходва много труд и време.

От внедряване на тези съоръжения в организацията ни ще получим ценни резултати. Много положителен е и опитът на колективите от Ст. Загора при извършване на споледомо строителство по нов начин с електротелфери, което им сега проучваме.

Извършени бяха посещения от представители на Строй-

район — В. Търново в Стройкомбинат — В. Търново в Стройкомбинат — Ст. Загора. Те се запознаха с организацията и начина на строителството.

При отчитане на съревнованието за второто тримесечие на 1962 година представителите на ОСО — Ст. Загора дойдоха във В. Търново. Те се запознаха със строителството в нашия окръг. Направи се размяна на организационно-техническите мероприятия и рационализаторски предложения между двете съревнователни организации.

Разгърнатото съревнование между двата колектива ни помогна да преизпълним плана по всички показатели. За първото шестмесечие отчетохме равни резултати. За седмемесечното изпълнението на плана по обем на строително-монтажните работи е 103,8 на сто. Плана за производствеността на труда изпълнихме 108 на сто. За шестмесечното завършихме 15 лимитни обекта при план 13, предадохме на гражданите 150 жилищни апартамента, икономисахме 122 тона цимент, 30 тона метал, 8000 тухли. Внедрихме 7 рационализаторски предложения със 17 820 лева годишен икономически ефект и др. Укрепихме финансовото състояние и се превърнахме в рентабилно предприятие.

В съревнованието със Стара Загора се разшири и укрепна още повече движението за комунистически труд. Над 90 бригади се съревновават за звание „Бригада за комунистически труд“. Петинадесет от тях са вече удостоени с това високо звание. Над 130 майстори-първници в производството обухават над 270 нискоразрядни работници 94 са минали вече в по-горен разряд. 38 бригади работят по почина на ленинградските строителни работници за предаване на сградите с гаранционен паспорт.

Вдъхновени от грандиозния перспективен план, начертан в Проектодирективите в чест на VIII конгрес на БКП, нашите трудови колективи удвояват своите усилия за достойно посрещане на Конгреса.

Д. БОЯДЖИЕВ

зав. съревнованието при Окръжната строителна организация — В. Търново

Зеното на Веска Маринова — ТКЗС с. Ресен, борещо се за звание „Зеното за комунистически труд“, направи 1800 тона силаж на три могили.

На Пловдивския панаир

КОЙ КАЗВА, ЧЕ СМЕ БИЛИ НАЗАДНИЧАВИ?

матрици върху стената: „България изнася промишлена продукция за 79 страни“.

Започваш да разглеждаш експонатите. На преден план са машините, произведени от Завода за металорежущи машини в София, сред които гордо се издига радиалната пробивна машина, ново производство. Вдясно са изложени акумулатори на новия завод в Пазарджик, различни типове трифазни асинхронни възбудоспособни електродвигатели, изработени в СТЗ „В. Коларов“ — София, роторен пастъризатор, месомелачка, автоматична затворка за консервни кутии, полуавтоматична затворка, изработени в Стара Загора, все с надпис „Ново“.

В дъното виждаш скупчени посетители — нещо обикновено за тези панаирни дни. Българският хладилник „Мраз“, хладилна витрина за самообслужване са привлекли вниманието на хората. Една жена пита информатора, кога ще ги пуснат в продажба, а той току-що откъснал поглед от един гражданин, бърза да отговори:

— От апрел сме ги пуснали по магазините.

Редят се експонат след експонат. Български мотори, мотоциклети и велосипеди, тонгопълни машини, автоматичен тъкачен стан „Стема“, автоматичен памукоткачен стан „Янтра 2—185“.

Разгледани са само 2400 кв. м изложена площ. Навън върху

още 6840 кв. м са разположени много машини и съоръжения на нашата тежка промишленост, а главата тежи от умора. Но ти се иска да продължиш, да видиш всичко.

Минаваш край въздушните компресори, въздушните чукове, край голямата фриക്ഷиона преса, за която посетителите с възхищение говорят: „Можете ли да си представите! 250!“

Гледаш 43-те вида водни помпи 28-те различни типа електромотори, самодвижещите шасита с навесен инвентар, лозарските верижни трактори „Болгар“ и тракторите „Комсомолец“, изработени в ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец машини комплект за обезвеждане на керамичен завод, с каквито са оборудвани 3 завода в Сирия, различни видове телефони, български лекотоварни камиони „Балкан“ и автобусите „Балкан“, механизирани вършачки, редовата приклича жътварка, експозициите, разположени в езерото на панаирното градче, показващи развитието на корабостроителната промишленост.

Когато вечерта забули града на седмте тепета и край Марича задуха хладина, ти се отправяш към изхода, без да си успял да разгледаш всичко.

1312 експоната! Едва сега, макар и капнал от умора, проумяваш написаното с четливия почерк в тетрадката за впечатления.

Гр. ПОПОВ

наш спец. кореспондент

Проблема над проблемите

В нашата страна се отдава голямо значение на проблема за производствеността на труда. Това е така, защото политиката на Българската комунистическа партия се опира изцяло на класическата марксистко-ленинска формула, определяща производствеността на труда като най-важно условие за победата на новото общество. Няма партиен документ у нас, особено след Априлския пленум на ЦК на БКП, в който при характеристиката на насъщните стопанско-политически задачи за определен период от време да не се изтъква на преден план задачата за всеобщо повишаване на производствеността на обществения труд. Това се потвърждава и от забележителния най-нов документ на нашата Партия — Проектодирективите за развитието на страната ни в периода до 1980 г., в които производствеността на труда изтъква като главно средство в борбата за изпълнение на грандиозните задачи.

В навечерието сме на Осмия конгрес на Партията. В очакване на това забележително събитие и в процеса на обсъждането на Проектодирективите на Конгреса, не може да не отчитем постигнатото в борбата за по-висока производственост на труда през периода след Седмия партиен конгрес, да не направим съответни изводи за нашата по-нататъшна работа.

Скромнен е приносът на Велко Търново в общото икономическо развитие на страната. Но дори и в такъв мащаб на наблюдението око може да открие елементите на онези голе-

ми, промени, станали в икономиката, в производствеността на труда у нас след Седмия конгрес на Партията. Често казват: „Когато цифрите говорят и боговете млчат“. Да ползуваме езика на цифрите.

По време на Седмия конгрес на Партията търновската промишленост имаше производствена мощ изразяваща се в 6400 лв. средна изработка на едно лице от промишлено-производствения персонал. Само за три години след Конгреса и резултат на богата по съдържание и разнообразна по форми политическа и стопанска работа за усъвършенстване ръководството на стопанския живот в града, производствеността на труда нарасна през 1961 г. на 8860 лева, или 138,40 на сто. Би могло още по-определено и по-възприемливо за съзнанието да се каже, че онова, което по производствеността на труда през 1958 г. произвеждахме за цялата година, през 1961 година то вече се произвежда за по-малко от 7-8 месеца.

Характерно за този темп на развитие на производствеността на труда е това, че той се обуславяше не толкова от количествените, колкото от качествените промени в нашата промишленост.

За три години след 1958 год. във В. Търново е произведена в повече обща промишлена продукция за 18 милиона лева. Само 18 на сто от нея е за сметка на увеличаване броя на работниците. Останалите 82 на сто са за сметка на повишаването на производствеността на труда. А това напълно потвър-

ждава дълбоките качествени промени, станали през това време в промишлеността на града, както по отношение на предметните фактори, обуславящи растежа на производствеността на труда, така и по отношение на съзнанието на хората.

Нарасна значително промишлено-производствената мощ на града. От 8,1 млн. през 1958 година промишлено-производствените фондове се увеличиха на 13,5 млн. лв. през 1961 година. Построиха се редица нови предприятия, оборудвани със съвременна високопроизводителна техника, въведе се нова прогресивна технология в производството, стабилизира се качеството на продукцията, решително се подобрява организацията на производството, стил и метода на партийното и стопанското ръководство.

Процесът на нарастване на производствеността внесе съществени промени и в съзнанието на хората. Наред с количественото увеличение на работническата класа в града, тя укрепна в политическо, културно и производствено отношение, натрупа богат опит в ръководството на стопанския живот. В процеса на социалистическия съревнование израснаха знатни хора на труда, с повишени технико-икономически знания, явиха се бригадите за комунистически труд като по-висша форма на социалистическото съревнование.

Съзнанието израсна и всеки добре разбира, че героизмът в процеса на труда в наши дни е не само порив, упоритост и прилежание, но заедно с това — умение, знания, висока кул-

тура, прогресивна техника и новаторство. Израснаха знатни рационализатори, увеличиха се броят на работниците, повишаващи своето образование и квалификация, роди се благородният по същност комунистически почин „Предай своя опит и знания“, чрез който по чисто братски, другарски подбуди, се подпомагат изоставащите, за да настъпят първенците, за да се увеличи потокът от блага.

Не са ли всичко това прояви на забележително, непознато досега отношение към производството, към производствения труд на труда като главна, репаваша сила на обществено развитие?

Достигнатото развитие по производствеността на труда представлява солидна основа за разгръщането на още по-интензивна дейност през годините на Четвъртата петилетка, първата петилетка от грандиозния 20-годишен план.

В областта на промишлеността трябва да се постигне средна изработка на едно лице от промишлено-производствения персонал в размер на 9559 лева, или 108 на сто спрямо отчетта за 1961 г. А заедно с даденото обещание трябва да се стигне средна изработка от близо 10 000 лева на едно лице от промишлено-производствения персонал.

Постигнатото изпълнение за първото шестмесечие дава пълно основание да се счита, че задачата е реална и изпълнима.

При план за шестмесечното изпълнение 4266 лв. е изпълнено 4407 лв., или 103,30 на сто. С това и планът и обещанието за шестмесечното успешно изпълнение. Особено тук, на което трябва да се обърне голямо внимание, е, че по отношение на плана само предприятието за производство на стъклена

вата — „Дълга лъка“ — не изпълни плана си, а по отношение на обещанието общо 4 предприятия не достигнаха 100 процента: Млекопреработване — район Търново — 98,80 на сто, Предприятието за стъклена вата — Дълга лъка — 98,5 на сто, Радиозавода — 99,46 на сто и ТКП „Пчела“ — 99,21 на сто. Всичко това и особено размерът на неизпълнението показва, че са напълно налице възможности за изпълнение не само на плана, но и на обещанието от всички промишлени предприятия на града.

Добри резултати са постигнати за шестмесечното и от търговията и строителството: в търговията планът и обещанието за средната изработка са изпълнени 103,65 на сто, а в строителството 103 на сто.

Правилно е поотделно за трите отрасли и съотношение то между темповете на растеж на производствеността на труда и средната работна заплата: за промишлеността 103,3:101,16 за търговията — 102,31:101,83, за строителството — 103:100.

Това са добри резултати, за тях е положен упорит труд, те са гордост за работническите колективи.

Но те не бива да са пречка за по-задълбочен анализ на нещата, за откриване на слабостите в работата и тяхното отстраняване.

Какво ни разкрива този анализ?

Преди всичко много нерешени въпроси в областта на организацията на изпълнение на трудовите норми — важно звено от борбата за висока производственост на труда. През първото полугодие в промишлеността на града работеха по норми 3527 души. От тях 462 души не изпълняват нормите

си до 100 на сто (ТКП „Нов живот“ — 139, ДИП „За готово облекло“ — 85, Горско стопанство — 75, ТКП „Цареvec“ — 45, Промкомбинат — 41, ДИП „В. Маркович“ — 13, ДИП „Първи май“ — 14 и др.), а 935 от работниците едва стигат процента на изпълнение на нормите, осигуряващ 100 на сто изпълнение на плана.

Не стои по-добре въпросът в много предприятия и за правилното съотношение между темповете на растеж на производствеността на труда и средната работна заплата. Така зад общо благополучния резултат се скрива неблагоприятното за нас малко на брой предприятия: ДИП „Първи май“, Млекопреработване, Предприятието за стъклена вата, ТКП „Цареvec“, „Нарма“, „Здрава храна“, които не спазват това съотношение и ДИП „В. Левски“, ДИП „Балкан“, Промкомбинат и Наркооп, които са почти наравно в темповете на нарастване на тези два показателя.

Не може да се приеме за нормално близо 1/8 от работещите по норми да не достигат изпълнението им до 100 на сто. Сериозно е положението и по отношение големия брой предприятия, които нямат правилно съотношение в темповете на нарастване производствеността на труда и средната работна заплата.

Самите партийни и стопански ръководства обаче все още не отделят достатъчно внимание на икономическата работа. Бездействие много от икономистите, съвсем недостатъчно е работата на комисиите за партийен контрол, на бората и групите за икономически анализ на обществените начала и др. Вместо да се заловят за разрезването на проблемните въпроси от организацията на ра-

ботата за повишаване производствеността на труда, те се залавят за по-обикновени неща, които изискват по-малко разчети и търсения, но които не решават въпросите. А тъй, мо тези въпроси изискват системна, задълбочена икономическа работа, за да се предложат за определен период от време и тяхното правилно решение.

Предстои до края на годината още сериозна работа по производствеността на труда. През II-то шестмесечие, например, в промишлеността ще трябва да се достигне средна изработка на едно лице промишлено-производствен персонал 5203 лв. при постигнатата за I-то шестмесечие 4407 лв.; в търговията — 15 873 лв. при 14 631 за I-то шестмесечие. По-голяма е задачата и в областта на строителството. Всичко това от една страна и от друга недостатъците в нашата партийна и стопанска работа са особена сила, задължават да се заемем най-сериозно с проблемните въпроси около производствеността на труда и своевременно да ги решаваме за отделните предприятия и отрасли.

Сега в дните пред Осмия конгрес на Партията повече от всеки друг път следва да се подобри политическата работа, работата на всяка партийна организация, на всеки комунист, на всеки работник, за да решаваме с успех определените за 1962 г. задачи по производствеността на труда, първата стъпка в изпълнение на 20-годишния перспективен план.

Лалю АНГЕЛОВ

от Градския комитет на БКП — В. Търново

в-к „БОРБА“

Пред Празника на поезията

Поезията — КОСМИЧЕСКИ КОРАБ

от академик Людмил СТОЯНОВ

Празникът на поезията на близкава Велико Търново, което тая година е ошастивно да бъде столица на поезията, вече живее с тръпките за посрещането на този наш нов празник.

Пред празника редакцията помоли академик Людмил Стоянов да сподели мисли за поезията и които тук поместваме.

ва своя характерен отпечатък върху поетическото творчество. След периода на сектанството и догматизма в литературата и главно след 20-ия конгрес на КПСС у нас се разкриха широко вратите на поетическия многообразие, на поетиката, строфиката и оркестровката на поезията ни. При това тя не престава да се различава коренно от западната буржоазна поезия с нейната безперспективност, футуристични приумци, апология на смъртта, черен песимизъм, изобщо от буржоазния декаданс. Наопаки, тя е поезия оптимистична, бодр, устремена към светлото начало на живота, антиимпериалистическа, прогресивна и партийна в най-чистия смисъл на думата. Нейният метод е социалистически реализъм, идеалът ѝ — осъществяването на комунизма в целия свят. Макар че не всичко в съвременната поезия носи печата на истинския талант, на силата и размаха на съветската поезия, на един Маяковски или на един Твардовски, но за нас е важно, че създаденото се отличава с оригиналност и новаторство.

Съвременната ни и най-нова поезия в своята идея и художествена тематика, образност, поетическа красота живее с проблемите на века, бори се за широко, общочовешко призвание.

Може би ще трябва да вземем някои примери, за да се види новотата и оригиналността, художественото майсторство на съвременното поетическо творчество. Би трябвало да надникнем в няколко стихосбирки от последните две-три години, да разгледим последните книжки на литературните списания, за да се убедим в правотата на казаното дотук.

В своята нова стихосборна сбирка „Лирника“ Веселин Ханчев например се разкрива като поет с богато и сложно въображение, чинто образи, ту конкретни, ту отвлечени, се преливат в променливи форми и багри, винаги нови, говорят за значителна художествена култура, за собствен поетичен стил. В „Поет“ той така определя призива на поета:

Да бъдеш Колумб
всички миг от живота си,
да откриваш земи и звезди,
да откриваш пространств и хора.

Това е безспорно само малка частичка от „творческата харта“ на поета — да бъде не само откривател, но и строител на нов свят, на нови поетически замъци, на лични

образи, които издигат човека на по-високо стъпало. В селния Ханчев притежава тази гама, макар че в случая едва ли край на стихотворението е тъй оптимистичен, както може би поетът предполага:

Колумб отиди
до последния миг на живота си.
И смъртта си дори
открий като свят непознат,
като нова земя посрещни я,
неоткрита от теб досега.

Ханчев обаче недоизказано, за да премине на друга корда, да завърши с нечакана строфа. В цикъла „Жив съм“ той предава впечатлението си от болницата. Лирическият герой тук е във от реалността, но в кошмарното настроение на стихотворението „Тишина“.

„Часът за посетители“, „Присъда“, „Лов на дельфини“ и други има покрътителна лирика. Човешкото излиза на преден план и ви обхваща със своя трагизъм. Има у него и обективни картини, например „Пред пустата лодка“:

Бурята отмина и остави
лодка без лодкар и без платна.
Спираме пред ней гологлави,
пазим неподвижни тишина.
Като пред ковчег стоим пред нея,
като пред войник, загина в бой.
Вий прибоят. Ветровете леят
за рибаря мъртвоя упокой.

Имаме ли ние друг такъв поет? Безспорно той не е единствен. Но той е преминал сложната стълба на поетическо развитие, за да стигне до поетически обобщения и синтези.

Махни този стол,
махни този стол,
третия стол покрай масата.
Махни този стол,
за да не седне на него
ляжката.

Не би трябвало да се премълчават „Исторически поеми“ от Божидар Божилов, които се откриват с дълбокия си лиризм, чистотата и хубостта на мислите и образите, със съвременния патос, с патриотичната си яснота. „Тракийска нощ“, която е подсетила поезията да напише останалите поеми, завладява с ехото от далечното минало и любовта на тракийския вояк, с образа на жената, която трябва да умре заедно с него.

Намерението ми тук не е да пиша критика, а да илюстрирам с примери темата си за поезията и нейните най-нови успехи. Могат, разбира

се, да се споменат десетки поети, чиято поезия е добре позната, но тук се отнася за образи, които започнали като читател. Запомнил съм например поемата „Яна Петрова“ и някои стихотворения, като „Син“ и „Думи“ от Лиана Даскалова, излезли напоследък в печата, които се налагат като новаторски по замисъл и емоционални по образи и дух.

Между някои нейни връстници (и по-млади) срещаме стихотворения, които изненадват, ус простотата си и оригиналното си настроение:

Избледняват багерите на лятото,
пламва есенното великколепие.
На суха трева мирисе вятъра,
пръстите ми от грозде легнат.
„Есен“

Такива прости картини се срещат у Станка Пенчева. Тук не могат да се цитират частично стихотворения като „Моето време“, „Чапа вода“, „Балада за букваря“, „Първият“, където личните оригинални чувства се вплитат в богати настроения.

Или у Слав Хр. Караславов, който винаги се връща към земната като ластовицата към родното гнездо:

По снежните баири като вол
пристига вятър с език облизва
от зимата разсипаната сол,
и с тежки стъпки към селата
слиза.

Радостно е, че има и такъв поет, свързан със земята, додето другите са обърнали очи към небето.

Или у Павел Матев, който пише много и за много неща, сякаш за да обгрне света, да надзърне навред, в най-потайните гънки на душата.

Дамян П. Дамянов, оригинален поет, който търси и в търсенето си преживява моменти на дълбок трагизъм. Партията — в нея намира поетът закрила от жестоката несправедливост на съдбата: „защото в нея аз не съм излизен“.

Иван Радоев — нежен, лиричен поет!

Владимир Башев, Любомир Левчев: това са поети, чието развитие очакваме с радост.

Има, разбира се, и поети от последно време, които имат нужда от добри съвети, за да не бързат, да не припишават своя Пегас толкова усърдно.

Такъв един поет (не споменавам имена — те сами ще се досетят) сериозно се радва, че „има земетръси“. „Радвам се, че има земетръси!“ — пише той, без да поясни, че може би тия „земетръси“ са от социален характер.

Окуражителни са за младите, но обезкуражителни за поезията такива стихове: „Мъничката лека чулуца почна над полето да се вдига.“

Не е безинтересно, че при суша (заявява друг автор)

Дори козете кланящо се молят на своите богове за дъжд.

Или още един пример (а те са множество):
Под просторите сини
пада смъртно ранен
той — на двацет години
без един ден.

... Поезията ни от Ботев до наши дни е изминала дълъг и плодотворен път, който минава през народната душа и засяга най-скроветни моменти от народната история, бит, култура. Съвременната ни поезия следва тази благородна традиция, като я разширява и обогатява с идейността и хуманистичните пориви на човека от нашия век, с великата борба на народите за създаване на един нов свят на справедливост и щастие за всички народи — света на комунизма.

път, по който трябва да се върви и той не извежда далече. Ето, повечето от стихотворенията на Дим. Костанов ни напомни познати стихове. Така е и с И. Ангелов.

Цитираме само по един куплет от такива стихотворения: „Да крепне победен [свободен] вперк с великата братска светска страна“. „Била тъмна, непрогледна нощ [над оголени хълм] и във Павел майка бедна [плакала като на сълзи]“.

Много от изпратените стихове имат лош стил и правопис.

Опит за оригинално виждане, внасяне на настроение и образна мисъл има в стихотворенията на Т. Латинев, Ст. Ковачев и др. Но и тук липсва изобретение.

Добра надежда дават стиховете на П. Парижков, който бележи напредък. Развитието му обаче ще зависи от упоритостта и труда, големия труд, защото поезията „не е море до колена“, както мнозина си мислят.

Всички нов сполучлив опит е нова радост, но и невизкателността на повечето от авторите е основателна тревога.

Поемата на Партията

По радното
току-що бе изпита
нежна песен.
Още не е есен,
но вън притичваше,
шумеше септемвриец-вятър

и час
по час
по бабешки надничаше
през тънките пердетата
към стаята, където
ние трима
още кавичкосвани поети
говорехме
за рими
и спорехме
за ритми
по някаква си
недоиздана глема.

Един се въси,
други се възвзема,
като че ли
не е на тоя ред и той.
Като че ли
не е от тая черга.
Мой ли или твой
неизваля мергел
са братко, редчетата ни?

Полека! ...

Той, и ти, и аз
не даламе елмаз
и къси,
възхъси
дрешки
погрешка
обличаме на новия човек.
И както на ладунане
колко, колко още
ний щяхме да умуваме
ако не викна някой: —
Поша!

— Писмо!
— Колет!
Все едно.
Но.
Не беше нито първото,
ни второто.
Почука се.
Вратата се разтвори
и беззвучно
тукатки
пошальонът метна

— Що за
проза? —
Не без хумор
искаха да разсея
уморените.

Разгърнах

гостенина-вестник.
Завърнах.
— ДИРЕКТИВИТЕ! —
тримата
извикахме в едно
и захвърлихме моливите,
и забравихме за римите,
и зачетохме се
„моя а мо“...

Надничал ли е,
не ли
вятъра,
како ли там
по радното е пята,
не знам.
Не сам,
не знаехме и тримата.
Нали
захласна
четехме гласно
поемата,
голямата,
новата,
най-новата,
най-хубава поема
написана в безримие —
с със ритъма
на днешното
щастливо поколение.

Илия МОНОВ

В ДЕНЯ НА ПОЕЗИЯТА

Поезията влезе във салона да отпразнува своя скромнен празник. На спената с усмивка топла я срещнаха цветята.

А публиката с много ръкопляскане обисна своята въздухотелка. Едно след друго в тоалети пъстри изказваха се много стихотворения. Пред мен в салона две девойки гласно споделяха вълнения и мисли:

— Не ми харесват стихове свободни! Как сладко пей на римата гласа!

А нейната приятелка додаде: — Личи си са от всяка красота и чувството във тях е пресушено. Звучат студено.

Поклонничка съм аз на стих кристален,

музикален.
Но в миг едно стихотворение без рими,
в стих свободен погълна всеки шум.
То беше песен на пигулка и куршум.
Почувствах, че наистина празнувам.
Пред мен по бузите на двете събеседнички вълнението в съзвиз бе прелляло.
И колко хубави ми се видяха двете!
Как ръкопляскаха сърдечно!
А аз изпитъх двойното вълнение от тез момичета и от хубавото стихотворение.

Христо МЕДНИКАРОВ

Най-хубавото

Наскоро писателят Ангел Каралийчев навърши 60 години. По случай тържеството, което ще се състои по този повод в родното село на писателя — Стражица на 22-ти м. писателят Атанас Смирнов от Дряново, дългогодишен приятел на редакцията, е изпратил следното писмо до юбиляра:

Ангел Каралийчев

Другарю Каралийчеве,
По случай твоята 60-годишнина ти пожелавам здраве, бодрост, успех във всичко, което ще замислиш и осъществяваш запаред. Падна ми сгода да ти благодаря за она хубаво, което е свързано с мен с името ти. Спомяна си ученическите дни, когато през 1927 година в Казанлък ми дадох „Ръж“ (а също така „Жертвени клади“ и „Пролетен вятър“). Нещо ново, тревожно, мило и голямо, наше родно и скроветно завладя момчешкото ми сърце.
През 1937 година интервювания в Дряново Георги Бакалов ми подари още един екземпляр от „Ръж“. Пазя го и досега като нещо много скъпо. Най-страшното (и комично)

но май!) е, че за това не ти казах нищо, когато се запознах с теб, когато за втори път и за по-дълго време идва в Дряново. Също като влюбен, бениа: смутен, той говори за всичко, но не и за любовта си. Ето че ми се падна случай да ти изповядам тия си чувства, които са още живи в сърцето ми.
И знаеш ли, струва ми се, че същото нещо изпитвам не само аз, а още много, много други. А това е, както казва в края на една от приказките си Андерсен, може би най-хубавото.
Твоят: Атанас СМОРНОВ
гр. Дряново

ПРАЗНИКЪТ НАБЛИЖАВА

Празник, голям културен празник иде за В. Търново. След Калюфер и Вазовград тая година нашият окръжен град е Столица на поезията.

Хубав нов празник!

За тоя ден В. Търново се готви отдавна. Вече е готов релефът, който в деня на Празника ще се открие пред дома на П. Р. Славейков — нашия съгражданин, в чиято чест по случай 135 години от рождението му тук се провежда и самият празник. Името на П. Р. Славейков вече носи и Окръжната библиотека. Това име прие и литературният кръжок при народното читалище „Надежда“.

Подготвя се издаването на вестник „Литературно Търново“.

Георги ДАНЧЕВ

Отгде такава нощ?

Отгде дойде такава нощ след стръмния планински път през урви и скали? Нечакана, тя беше като мъгляна — миг ярък, в който светлина вали!

Звездите бяха пролетни, макар че там наблизихо още светлеше снега. А песента на „Сините канарчета“ стопяваше умора и тгъа.

Ако не бяха тъй наблизихо преспните да се топят с неподражаем звън, и досега ще вярвам, че и песните на грамофона бяха само сън.

О, тоя звън неподражаем — пееше от преспните умиращата сняг. Разбудена гората тихо вееше, разгъвайки зеления си флаг.

Такива нощи не омръзват колкото и часове звездите да трептят. Забравяш и тгътата си, и болката а помниш само, помниш, че си млад!

☆ ☆

Стефа ТОМЕВА

МАМА

Обичам весели игри с другарчетата добри.
Но чия ли гласа на мама и зърна ли очите мили

в играта вече сладост няма и аз се втурвам с всички сили да скрия пламналио лице във нейните ръце!

РЕЗУЛТАТИ ОТ КОНКУРСА

Журито за конкурса на литературните работници от окръга в състав Божидар Божилов, Иван Сестримски и Любомир Левчев, след като прегледа всички представени стихове реши:

Дават се две втори награди — на Виктория Генова за цикъла „От нашето ежедневие“ и на Георги Данчев за стихотворението „Нетърпеливите“, на Симеон Цонев за стихотворението „Свобода“ и на Росица Тончева за стихотворението „Жажда“.

Две трети награди — на Петър Парижков за цикъл стихове и на Калинка Ковачева за стихотворението „Завръщане“.

Дават се и три поощрения — на Христо Медникаров за стихотворението „Нетърпеливите“, на Симеон Цонев за стихотворението „Свобода“ и на Росица Тончева за стихотворението „Жажда“.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново, ул. „Васил Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24.58, зам. гл. редактор — 25.26, отдел „Партия живот в пропагандата“ — 25.27, отдел „Народно стопанство“ — 24.59, отдел „Култура в бит, хумор и сатира“ — 31.41; осветловство — 32.59; канцелария — 31.25; коректори в дежурен редактор — 24.51

ПО-ГОЛЯМА ВЗИСКАТЕЛНОСТ!

Много стихове се получават в редакцията. Те говорят, че числото на пишущите расте. Това е добре. Може би то говори за раждането на млади и талантливи творци, за необходимостта им да споделят своите мисли и вълнения с един по-широк читателски кръг.

Какво липсва обаче на стиховете? На първо място повечето от авторите повтарят познати неща. Много от стиховете са изсушени от чувство, бедни на мисъл и разкривени откъм техника. В изкуството не може така. Никому не е полезно и снисхождението тук. Но да погледнем темите на получените произведения. В почти всички те са актуални, съвременни. Това показва, че авторите идват от извора, но още не умеят да черпят от него.

Десетки са и приличащите си стихове по начина на разработката и неносещите поне белези:

те на художествено творчество. За едно стихотворно произведение не е достатъчно само това да се преброени стриките и да се намери римата.

Ето няколко примера: „Хей, морско, твърд и смел. Хей, пилоте, млад орел.“

„Лети живота напред със скоростта на самолет.“ Да не изреждаме стихове от рода на: „Хората, нови /с машини и мотори/ полята ни родни /превързват във рай. И /с много зор, с много тичане/ свърши Тая клас девети.“

Това не е поезия. А така са изградени стиховете на Дим. Попов, Ст. Стефанов, М. Стефанова, П. Милкин, Дим. Ангелов, Т. Илчев, П. Борисова, Дим. Николов, Ат. Пантелеев, К. Иванов, Ст. Иванов, М. Драгичев, М. Янакиев, И. Димитров, К. Корабов.

Опит за по-оригинално виждане и разкриване на темата прави войнички Иван Ангелов в стихотворенията си „Бюлетинът на войната“, „Не!“, „Писмото на мъртия“ и др.

Авторът се вълнува, чувства, има и сполучлива извадка, но трябва да обгрне по-голямо внимание на композицията.

Повечето от авторите са съвсем млади, но това не оправдава. Щом търсят печат, те трябва да бъдат по-взискателни към себе си, трябва да прибавят към своите лични библиотекки повече стихосбирки, да учат наизуст хубави стихове, да търсят и подбират любими поети. Тая препоръка е адресирана към М. Стефанова, Д. Ангелов, Сл. Недков, Ив. Тодоров, И. Генов.

Близки до хубавите стихове представят Д. Вълчев, Цв. Дечев, Д. Данаилов и Д. Дервишева. За тях обаче е необходимо да отбягват гръмките фрази, причулливите образи и да дават повече конкретност и повече чувства. Образността е необходима на поезията, но когато тя не се обвързва не обогатява дадено произведение, няма място в него и го грози.

Между многото слаби стихотворения, лишени от образ-

ност, чувство и голяма мисъл, обръщат внимание две, макар с не малко слабости, но вълнуващи стихотворения на Недка Черноокова. И двете стихотворения са обхванати от едно нежно чувство. Докато в първото „За майчината обич“ има вече една позната по разработката тема, то във второто „Кукличката“ се среща с една оригинална тема, за жалост, неосъществена. Стихът е тромав и авторката трябва да обгрне внимание. Найновост и декларативност се чувствава в стиховете на Р. Велчева, П. Ангелов, Ив. Танчев, К. Стефанова, Д. Орлов, П. Хаджичев, Ив. Стоянов, Хр. Конов, Зл. Златев. Тук се среща с повече описателност и несвършенство в техниката. Много, много повече е нужно и за стиховете на Т. Атанасов, П. Кирчев, Г. Кунев, Я. Златинов, П. Петров, Н. Ненов, Ив. Аванамов, Д. Ювчева, Н. Минчев.

Не радват и стиховете на В. Минчева, Г. Нешев, Ив. Трифонов.

Между несполучливите творби се срещаме и с едно лошо явление — грубо подражаване. Хубаво е, че това е само у няколко автора, но това не е

път, по който трябва да се върви и той не извежда далече. Ето, повечето от стихотворенията на Дим. Костанов ни напомни познати стихове. Така е и с И. Ангелов.

Цитираме само по един куплет от такива стихотворения: „Да крепне победен [свободен] вперк с великата братска светска страна“. „Била тъмна, непрогледна нощ [над оголени хълм] и във Павел майка бедна [плакала като на сълзи]“.

Много от изпратените стихове имат лош стил и правопис.

Опит за оригинално виждане, внасяне на настроение и образна мисъл има в стихотворенията на Т. Латинев, Ст. Ковачев и др. Но и тук липсва изобретение.

Добра надежда дават стиховете на П. Парижков, който бележи напредък. Развитието му обаче ще зависи от упоритостта и труда, големия труд, защото поезията „не е море до колена“, както мнозина си мислят.

Всички нов сполучлив опит е нова радост, но и невизкателността на повечето от авторите е основателна тревога.